

Postboei

Op het moment dat de oude mijnenveger dichterbij de kust ging varen, stak de machinist zijn hoofd door het machinekamerluik en zag het torentje van Falga voorbij glijden. 'Het zit er weer op,' zei hij tegen zichzelf.

Er stond een lichte bries uit het westen, recht op de dijk en de wind zorgde voor schuimkopjes die verdwenen zodra de golven op de kust liepen. Het was droog en hij zag dat er wat wandelaars op de dijk stil bleven staan om naar het schip te kijken.

Een vrouw zwaaide en zonder er bij na te denken stak hij zijn hand even omhoog.

Hij keek naar achteren en moest aan de uiterton denken, die nu alweer een paar mijl achter ons lag. Die ton was ook het baken wat al voor veel plezier en leedvermaak had gezorgd op de vloot. Er was bij die boei altijd iemand de pineut geweest, meestal diegene die net nieuw of de jongste aan boord was. Die ochtend, halverwege de voormiddag, had de bootsman de jongste opvarende van het schip bij zich geroepen en hem wat orders gegeven. 'Luister, Flappie. De marine zorgt goed voor zijn personeel. Zoals je weet is de postvoorziening op zee nogal

beroerd. Het duurt soms weken voor dat we eens een briefje van thuis krijgen.

Nu is het de gewoonte dat, op verzoek van de facteur een bootje van de K.V.D. vast een zak post op de uiterton vastbindt zodat de mannen rustig hun post kunnen doornemen voor we aan de wal zijn'. Flappie hoorde wat hij precies moest doen en had het begrepen zei hij.

Hij ging naar zijn verblijf en begon de nodige spullen bij elkaar te zoeken.

Toen de chef-kok Flappie uit het slaapverblijf naar boven zag komen sprak hij hem aan, 'Ik zie dat jij deze keer de postboei gaat doen. Wil je het wel meteen goed doen, want ik heb geen zin om daar de hele dag rond te varen en te wachten tot jij de pikhaak eindelijk vast hebt zitten.' De baru liep via het stuurhuis en vroeg de roerganger hoe lang het nog was naar de uiterton. 'Nog een mijl of wat, Flap,' zei de matroos 1e klas, 'ga maar klaar staan.'

Hij was naar de bak gegaan en had daar de reddingslijn over zijn jekker en aan de reling vastgemaakt, zijn zwemvest omgedaan en deze half opgeblazen. Ook had hij zijn tas, waarin het gasmasker was opgeborgen, omgehangen en zijn helm opgezet. Alles in opdracht van de bootsman. Hij zette zijn voeten stevig op het potdeksel. De commandant keek toe.

De matroos ging voorover leunen en richtte een lange pikhaak naar voren. 'Klaar voor de postboei, commandant,' riep hij en hij stak zijn duim in de lucht en begon weer uit te kijken naar de boei. De commandant zijn hoofd verdween. Het schip begon vaart te vermeerderen en langzaam van de dijk begon weg te draaien, richting uiterton.

Hij zag hem eindelijk op zo'n anderhalve mijl zag liggen.

'Klaar voor de postboei?' riep de commandant vanaf de brug en terwijl de bootsman hem vanaf de bak antwoordde draaide iedereen die hem kon zien zich naar de man met de pikhaak. De hele bemanning had een goed plaatsje gezocht. De roerganger in het stuurhuis onder de brug stond, net als een paar machinisten en een seiner, door de patrijspoorten recht op de bak te kijken. Van de brug kwamen wat commando's over koers en vaart om bij de boei te komen. Het schip kwam nu steeds dichterbij het baken en Flappie hing met een strakke blik in zijn ogen in het tuig, de pikhaak stevig in zijn beide handen en klaar om de postzak met één beweging van de boei af te halen.

De mijnenveger gleed nu langzaam langs de boei en Flappie hing nóg dieper voorover aan de reddingslijn. Terwijl de boei langs het schip naar achteren gleed, werd de matroos met de

pikhaak zenuwachtig. Hoe was het mogelijk dat hij een postzak gemist had. Een fel gekleurde zak op een fel gekleurde boei wás niet te missen. Hoewel hij er van overtuigd was dat hij goed had gekeken en er helemaal klaar voor was geweest, bekroop hem langzaam het gevoel dat hij heel erg fout zat. De maten zaten op post te wachten en nu had hij een levensgrote zak niet van een boei op kunnen pikken, hij voelde zich belabberd. Dat zou wat worden straks. Vooral die stokers zouden hem uitfoeteren.

Met zijn blik strak op de horizon gericht riep hij luidkeels: 'Brug, postzak gemist!' Opgelucht hoorde hij vanaf de brug roepen: 'Klaar maken voor nieuwe poging!' Even keek de matroos om naar zijn maten op de bak en daarna omhoog naar de mensen op de brug. Het drong eindelijk tot hem door, nu pas. Zo'n twintig mannen stonden daar naar hem te kijken, met allemaal een enorme grijns op hun gezicht, maar doodstil. Een rode kleur gleeed over zijn gezicht tot diep onder zijn jekker en hij voelde zich slap in zijn knieën worden.

'Iets gemist, jongen?' vroeg de bootsman met een uitgestreken gezicht. Die opmerking verbrak de stilte op het schip. Een groot kabaal steeg op. Iedereen die de matroos over de reling had zien hangen, barstte in lachen uit. De jongen smeedde de pikhaak aan dek en begon de veiligheidslijn los te maken. Hij was nog steeds rood tot in zijn sokken en volkomen van slag. Zonder wat te zeggen liep hij naar achteren, tussen de toeschouwers door die luid joelden en in hun handen klaptten. De matroos verdween in het binnenschip.

De hele bemanning ging weer aan het werk. Zij zouden hem straks wel op een biertje trakteren, dan kwam hij er wel weer overheen. Tenslotte hadden de meesten van hun zoiets ook wel eens meegemaakt, waren ze ook te pakken genomen. Niemand was er slechter van geworden, integendeel. En op zijn beurt zou hij ooit iemand anders in de maling nemen.

